

Книга пісень (уривки)

Франческо Петрарка

Сонет 61

Благословенні будьте, день і рік,
І мить, і місяць, і місця урочі,
Де спостеріг я ті сяйливі очі,
Що зав'язали світ мені навек!
Благословен вогонь, що серце пік,
Солодкий біль спечаленої ночі
І лук Амура, що в безоболочці
Пускав у мене стріл ясний потік!
Благословенні будьте, серця рани
І вимовлене пошепки ім'я
Моеї донни — ніжне і кохане,
І ці сторінки, де про неї я
Писав, творивши славу, що не в'яне,—
Й ти, неподільна радосте моя!

Переклад Д. Павличка

Сонет 132

Як не любов, то що це бути може?
А як любов, то що таке вона?
Добро? — Таж в ній скорбота нищівна.
Зло? — Але ж муки ці солодкі, боже!
Горіти хочу? Бідкатись негоже.
Не хочу? То даремна скарг луна.
Живлюща смерте, втіхо навісна!
Хто твій тягар здолати допоможе?
Чужій чи власній волі я служу?
Неначе в просторінь морську безкраю,
В човні хисткому рушив без керма;
Про мудрість тут і думати дарма —
Чого я хочу — й сам уже не знаю:
Палаю в стужу, в спеку — весь дрижу.

Переклад Д. Паламарчука

Сонет 162

Щасливі квіти й благовісні трави,
Прим'яті донною на самоті;
Пісок, що береже сліди святі
Чудових ніжок під листком купави;

Гаї прозорі, віти, наче пави,
Фіалки у любовній блідності,
Ліси вільготні, тихі та густі,
Куди не входить сонце величає;
О краю мій, о ріки голубі,
Ви омиваєте Лаури очі,
Їх блиск перебираючи собі.

Прекрасні ви в своєму непороччі!

А там підводні скелі серед ночі
Горять в мого закохання журбі.

Переклад Д. Павличка

Сонет 312

Ні зір ясних мандрівні каравани,
Ні стрімкошоглі на морях човни,
Ні рицарі звитяжної війни,
Ні олені стрункі серед поляни,
Ні строф любовних плетиво кохане,
Ні вісті радісні із чужини,
Ні спів жіночий ранньої весни
В садах, де чисті гомонять фонтани, —
Ніщо поваби серцю не несе,
Бо згасло сонце і померкло все,
Разом із ним засипане землею.

В життя моє лиш смуток увійшов.
Я кличу смерть, щоб ту зустріти знов,
Що краще був би не стрічався з нею.

Переклад Д. Паламарчука

Сонет 267

Де погляд ніжний, де чарівний вид;
Де постать горда, де струнка постава,
Де мова та бентежна й величава,
Що завдає негідникові встид?
Де сміх, що жалить того, хто набрид?
Де та душа, що, мов зоря яскрава,
Висока й гідна владарського права,
Небесний нам осяяла блакить?
Я вами дихаю, для вас палаю,
Я народивсь для вашого єства,
Без вас мені нема й не треба раю;
Як радість відійшла моя жива,
В словах надію я плекав безкраю,

Та вітер порозвіював слова.

Переклад Д. Павличка